

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:
 výrok dne 19. 1. 2020
 výrok dne
 a je vykonatelná dnem

V Táboře

11. 5. 2020 *Klaas*

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Prokopa a přísedících Ing. Mgr. Petry Nedvědové a Ing. Blanky Smetanové v hlavním líčení konaném dne **23. září 2019**

takto:

Obžalovaní

██████████
 narozen ██████████ v Plzni, jednatel společnosti, trvale bytem ██████████
 a

ARIS TRUST s.r.o., IČ: 26397056, se sídlem U Špýcharu 31, 391 56 Tábor,

jsou vinni, že

1. fyzická osoba ██████████ jednak v postavení jediného jednatele obchodní společnosti ARIS TRUST s.r.o. (data shora), jednak v době od 18. 12. 2013 do 31. 12. 2014 postavený formálně vně označené společnosti, avšak ve skutečnosti tuto společnost plně ovládající prostřednictvím její jednatelky ██████████ nar. ██████████ která mu udělila plnou moc k jednání ve všech záležitostech společnosti, tedy jako osoba plně fakticky odpovědná za finanční a daňové záležitosti společnosti ARIS TRUST s.r.o.,

2. právnická osoba **ARIS TRUST s.r.o.**, registrována od 1. 9. 2005 u Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v Táboře jako plátce daně z přidané hodnoty se čtvrtletním zdaňovacím obdobím a plátce daně z příjmů právnických osob, jednáním obžalovaného ██████████ (data shora) který, jednak v postavení jediného jednatele, jednak v době od 18. 12. 2013 do 31. 12. 2014 fakticky ovládající společnost na základě plné moci udělené mu k jednáním ve všech záležitostech společnosti v té době formální jednatelkou ██████████ nar. ██████████ v rozhodné míře určoval postup společnosti vůči orgánům finanční správy, v rámci její podnikatelské činnosti a ve prospěch této společnosti,

každý z obžalovaných subjektů samostatně

v období **od července 2012 do 30. června 2015**, v úmyslu se vyhnout úplnému splnění daňové povinnosti vyplývající z podnikatelské činnosti provozované společností Aris Trust s.r.o. na

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

podkladě živnostenského oprávnění, která spočívala v prodeji mořských hub, dalších mořských produktů a potravinových doplňků, umělohmotných obrubníků včetně doplňků a poskytnutých stavebních a montážních prací dodávaných fyzickým osobám a obchodním společností

- jednak vystavoval pro obchodní společnosti za dodávané zboží dvě faktury se shodným evidenčním číslem, přičemž do účetnictví, výnosů firmy a evidencí pro účely daně z přidané hodnoty (dále jen DPH) zanesl faktury za prodej zboží v nižší hodnotě, odběratelům však předával faktury na částku vyšší odpovídající hodnotě skutečně dodávaného zboží a přijaté úplatě za toto zboží, rozdíl částek vyjádřený mezi přijatou finanční úplatou a vystavenou fakturou o nižší prodejní hodnotě nezahrnul do základu daně z příjmu právnických osob (dále jen DDPO) a nebyla z nich přiznána DPH,

- jednak vystavoval pro obchodní společnosti na dvě různá uskutečněná zdanitelná plnění pro odlišné odběratele faktury se shodným evidenčním číslem, přičemž do účetnictví, výnosů firmy a evidencí pro účely DPH zanesl pouze jednu z těchto vydaných faktur a to za prodej zboží v nižší hodnotě, přijaté platby za prodej zboží o vyšší hodnotě nezahrnul do základu daně z příjmu právnických osob a nebyla z nich přiznána DPH,

- jednak nezanesl do účetnictví, výnosů firmy a evidencí pro účely DPH některá uskutečněná zdanitelná plnění a platby za prodané zboží, které si nechal zasílat na své soukromé účty vedené u České spořitelny, a.s. č. účtu [REDAKCE] a u Komerční banky a.s., č. účtu [REDAKCE] přijaté platby nezahrnul do základu daně z příjmu fyzických osob a nebyla z nich přiznána DPH,

- jednak přijímal na účet společnosti ARIS TRUST s.r.o. č. [REDAKCE] vedený u Komerční banky, a.s. platby za prodané zboží poukázané od společnosti Geis Parcel CZ s.r.o., IČ: 63077051, ve formě vybraných dobírek, která pro daňový subjekt prováděla přepravu obchodních balíků konečným zákazníkům a přijímala od nich úhrady, přijaté platby nezahrnul do základu daně z příjmu právnických osob a nebyla z nich přiznána DPH,

- jednak uskutečnil zdanitelná plnění spočívající v provedení stavebních prací na nemovitosti na adrese [REDAKCE] ve vlastnictví fyzické osoby [REDAKCE] nar. [REDAKCE] přičemž stavební práce poskytovala firma ARIS TRUST s.r.o., IČ: 26397056, fyzické osobě [REDAKCE] nar. [REDAKCE] namísto úhrady nájmu (na základě uzavřené smlouvy o nájmu dne 17. 10. 2007) za užívání části dané nemovitosti pro podnikatelské účely označenou firmou, z těchto poskytnutých plnění nepřiznal DPH a nad rámec smluvního vztahu si uplatnil náklady za dodané stavební a montážní práce na označenou nemovitost, které přesahovaly smluvně ujednanou hodnotu,

shora popsanými způsoby jednání zkrátil daňové povinnosti takto

I. daň z přidané hodnoty

1. v daňovém přiznání za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2012 neuvedl DPH ve výši **33.532 Kč**
2. v daňovém přiznání za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2012 neuvedl DPH ve výši **68.666 Kč**
3. v daňovém přiznání za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2013 neuvedl DPH ve výši **48.243 Kč**
4. v daňovém přiznání za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2013 neuvedl DPH ve výši **3.524 Kč**
5. v daňovém přiznání za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2013 neuvedl DPH ve výši **3.490 Kč**
6. v daňovém přiznání za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2013 neuvedl DPH ve výši **191.708 Kč**
7. v daňovém přiznání za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2014 neuvedl DPH ve výši **38.669 Kč**
8. v daňovém přiznání za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2014 neuvedl DPH ve výši **8.478 Kč**

9. v daňovém přiznání za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2014 neuvedl DPH ve výši **57.684 Kč**
10. v daňovém přiznání za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2014 neuvedl DPH ve výši **110.280 Kč**
11. v daňovém přiznání za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2015 neuvedl DPH ve výši **67.330 Kč**
12. v daňovém přiznání za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2015 neuvedl DPH ve výši **46.323 Kč**

II. daň z příjmu právnických osob

1. do daňového přiznání za zdaňovací období roku 2012 nezahrnul jednak výnosy za prodej zboží společností Bioaorganic CZ s.r.o., IČ: 29395941, ve výši 22.426 Kč bez DPH, Český národní podnik s.r.o., IČ: 49687387, v souhrnné výši 321.585 Kč bez DPH, MAREX - NET spol. s r.o., IČ: 61508268, ve výši 7.722,20 Kč bez DPH a společností PERSEFONA, s.r.o., IČ: 26815486, ve výši 45.258 Kč bez DPH, dále výnosy za prodej zboží z připsaných plateb na své soukromé účty vedené u České spořitelny, a.s. č. účtu [REDAKCE] a u Komerční banky a.s., č. účtu [REDAKCE] ve výši 48.449 Kč bez DPH, a do téhož daňového přiznání zahrnul neoprávněně částku ve výši 3.653,23 Kč jako náklad nevynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů (nákup dětského oblečení, prostředků solárního ohřevu a bazénové chemie), tím snížil o částku 449.093,43 Kč daňový základ pro výpočet daně z příjmu a zkrátil tak daň z příjmu právnických osob ve výši **44 270 Kč**,

2. do daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014 nezahrnul jednak výnosy za prodej zboží společností Český národní podnik s.r.o., IČ: 49687387, v souhrnné výši 260.480,99 Kč bez DPH, PERSEFONA, s.r.o., IČ: 26815486, v souhrnné výši 256.872 Kč bez DPH, SEMPRA PRAHA a.s., IČ: 45797439, ve výši 1.975,21 Kč, Thermas Caroli s.r.o., IČ: 29112818, ve výši 8.810 Kč a společností FRÁNEK ARCHITECTS s.r.o., IČ: 01870319, ve výši 2.847 Kč, dále výnosy z uskutečněných zdanitelných plnění za prodej zboží z připsaných plateb na své soukromé účty vedené u České spořitelny, a.s. č. účtu [REDAKCE] a u Komerční banky a.s., č. účtu [REDAKCE] a na firemní účet [REDAKCE] vedený u Komerční banky, a.s. (platby za prodané zboží poukázané od společnosti Geis Parcel CZ s.r.o., viz shora) ve výši 240.424 Kč bez DPH a dále do téhož daňového přiznání neoprávněně zahrnul daňové doklady ve výši 109.587 Kč bez DPH týkající se nákladů na stavební úpravy nemovitosti [REDAKCE] avšak jako náklady nevynaložené v časové souvislosti v daném zdaňovacím období, tím snížil o částku 880.996 Kč daňový základ pro výpočet daně z příjmu a zkrátil tak daň z příjmů právnických osob ve výši **162.450 Kč**,

[REDAKCE] (generálie shora) popsáním způsobem neuhradil daňovou povinnost na dani z přidané hodnoty v celkové částce **677.927 Kč** a na dani z příjmu právnických osob v celkové částce **206.720 Kč**,

společnost Aris Trust s.r.o. (data shora) popsáním způsobem neuhradila daňovou povinnost na dani z přidané hodnoty v celkové částce **677.927 Kč** a na dani z příjmu právnických osob v celkové částce **206.720 Kč**,

tedy

1. fyzická osoba [REDAKCE]
2. právnická osoba Aris Trust s.r.o.,

ve značném rozsahu zkrátili daň,

čímž spáchali

1. fyzická osoba [REDAKCE]

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku,

2. právnická osoba Aris Trust s.r.o.

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku za užití § 7 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění účinném do 30. 11. 2016,

a odsuzují se

obžalovaný [REDAKCE]

podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku **k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **4 (čtyř) let.**

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních korporací (§ 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích), a to i na základě plné moci a prokury, a živnostenského podnikání spojeného s nákupem a prodejem zboží, a to i na základě plné moci, na dobu **4 (čtyř) let.**

obžalovaná právnická osoba Aris Trust s.r.o.

podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 15 odst. 1, § 18 odst. 1, 2 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, **k peněžitému trestu** v počtu 60 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy **v celkové výši 60 000 Kč (slovy šedesát tisíc korun českých).**

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. V hlavním líčení byl vyslechnut obžalovaný [REDAKCE] a svá vyjádření přednesl opatrovník obžalované společnosti Aris Trust s.r.o.

3. Obžalovaný [REDAKCE] již v přípravném řízení popřel úmysl krádit daň tak, jak mu bylo obžalobou kladeno za vinu. Úvedl, že společnost Aris Trust s.r.o. je jeho jako fyzické osoby. Odpovídá skutečnosti, že formální jednatelkou firmy v období od prosince 2013 do prosince 2014 byla matka obžalovaného. V té době pracoval v zaměstnání, kde nemohl být současně jednatel. Proto požádal matku, aby se formálně stala jednatelkou ona. Obžalovaný tak mohl dále podnikat a být současně zaměstnán, faktury vystavoval on sám.

4. Před 25. lety se začal aktivně zajímat o mořské živočichy a další mořské produkty. Sbíral je, od roku 1993 až 1994 pravidelně jezdil do Mexického zálivu, na Filipíny, do Tichomoří a pro sběratele vozil zakázkově lastury apod. Časem jej začali poptávat obchodníci. Odkoupil část firmy Aris Trust s.r.o. a podnikání převedl do Tábora. Najal si účetního, prorože účetnictví

nerozumí. Ten zpracovával doklady, které mu obžalovaný předával. Šlo o dovoz a redistribuci spojených s jeho zájmem, mořské houby, vulkanické pemzy a jiné přírodní produkty z různých částí světa. Pořád ale přetrvával jeho prvotní, soukromý záměr, tzn. sběratelská část. Za 17 let nashíral obrovskou sbírku a stále prodával větší část těchto produktů v rámci e-shopu, resp. webu. Je bohužel obtížně prokazatelné, kolik lastur, kamenů, korálů, zkamenělin apod., pocházelo ze sbírek, a jak byly prodávány. Domnívá se, že více než 70 % prodávaných předmětů byly z jeho soukromé sbírky. Mohlo se stát, že v případě, že si odběratel objednal nějakou věc ze soukromé sbírky, započítal k tomu i nějaký produkt z firmy. Nepopírá, že pokud si někdo objednal třeba zub z Megalodona a objednal si k tomu mořskou houbu, je možné, že balíček zabalil dohromady, to se mohlo stát. Nešlo ale o účelové jednání. Obžalovaný si psal pořadová čísla, aby zájemcům dodal, co si objednali. Faktury společnosti Bioaorganic, Český národní podnik, Persefona, Sempra atp., nebyly z prodeje soukromé sbírky. Šlo o velkoobchodní odběry. Obžalovaný nečinil rozdíl mezi tím, když komunikoval z emailu [redacted] nebo emailu www.morskahouba.cz. Je si vědom toho, že měl oddělit prodej svých osobních věcí a prodej firemní, ale web fungoval z 90. % jako velkoobchodní. Velkoodběratel se zde zaregistroval a činil objednávku za velkoobchodní ceny. Zároveň, protože původně byl web postaven na soukromé sbírce, zde prodával osobní předměty. Se společností Aris Trust s.r.o. smlouvu na užívání jejího webu pro prodej soukromé sbírky neuzavíral. Na konci emailové komunikace, která od obžalovaného odcházela, bylo napsáno [redacted]. Má za to, že tam Aris Trust s.r.o. rozhodně napsán nebyl. Nedokáže vysvětlit, proč do zasilatelské smlouvy s Českou poštou uvedl svůj soukromý účet. Tento problém si obžalovaný neuvědomoval, účetně neviděl, že to nechal vcelku a pak už asi bylo velmi těžké rozlišit, co bylo soukromé a co ne. Obžalovaný to takto vysvětloval i finančnímu úřadu, ale nedokáže to lépe vysvětlit. Nyní se prodej téměř zastavil, řada odběratelů v důsledku toho, že byli kontaktováni finančním úřadem nebo policií, přestala zboží odebírat. I dnes je však web aktivní, pořád je zde sekce pro sběratele, určitý prodej probíhá, ale jen fyzickým osobám, v rámci firemního prodeje nikoli.

5. Na další své dva soukromé účty obžalovaný nechal posílat platby z prodeje, protože za ta léta vložil do firmy značnou částku z osobních zdrojů a potřeboval na si osobních účtech nějaké peníze soukromě vzít. Možná došlo i k tomu, že „faktura nebyla viditelná,“ na to není schopen odpovědět.

6. Tomu, že došlo k duplicitě faktur, na kterou přišel finanční úřad, obžalovaný nerozumí, každopádně ať už faktura byla vystavená pod jedním číslem dvakrát, obě platby přicházely na účet firmy, ne na jiný účet. Jak to účetní zaučtoval, obžalovaný neví, léta 2012 až 2014 si už nepamatuje. Měl za to, že je vše účtováno v pořádku. S finančním úřadem spolupracoval, k předběžné zprávě se vyjádřil, snažil se výtky dokladovat. O duplicitě faktur v určitém období nevěděl, peníze až na výjimky přicházely na účet firmy. Zaučtování asi bylo chybné, ale to obžalovaný opravdu není schopen posoudit. Některé faktury se podle jeho názoru neukládaly, ale šlo o tisícové, nikoli statisícové či milionové částky. Nemělo by tedy podle obžalovaného smysl, aby na takto nízké částky vystavoval duplicitní faktury. V určitém období se to stávalo, v dalším období již nikoli. Účetní program byl aktualizován, ovládal jej obžalovaný, měl jej uložený v počítači. Faktury se ukládaly elektronicky a ve fyzické podobě je dával účetnímu. Neví, jestli v listinné podobě účetnímu předkládal i ty faktury, které se neuložily. Kdyby mu je předal, tak by je účetní asi zaučtoval. Nedokáže na to odpovědět. K dotazu, proč byly vždy vykazovány nižší ze dvou duplicitních faktur, obžalovaný uvedl, že je to řada let. Finanční úřad označil platby na firemním účtu, k nimž chybí v účetnictví doklad a doklady od odběratelů pak získávali zpět. Obžalovaný nabyl dojmu, že pokud přišly peníze na firemní účet, byly nějakým způsobem zaučtovány. Do doby, než jim to finanční úřad řekl, tak obžalovaný netušil, jak to funguje. Pokud pak doklady v účetnictví nebyly vůbec, tak prostě nebyly, je to řada let a obžalovaný si již nepamatuje, co posílal. Pokud odběratel nedostal doklad a od obžalovaného/společnosti sám žádný nemá, pak zásilku považuje za soukromou věc, protože žádný doklad nevystavil.

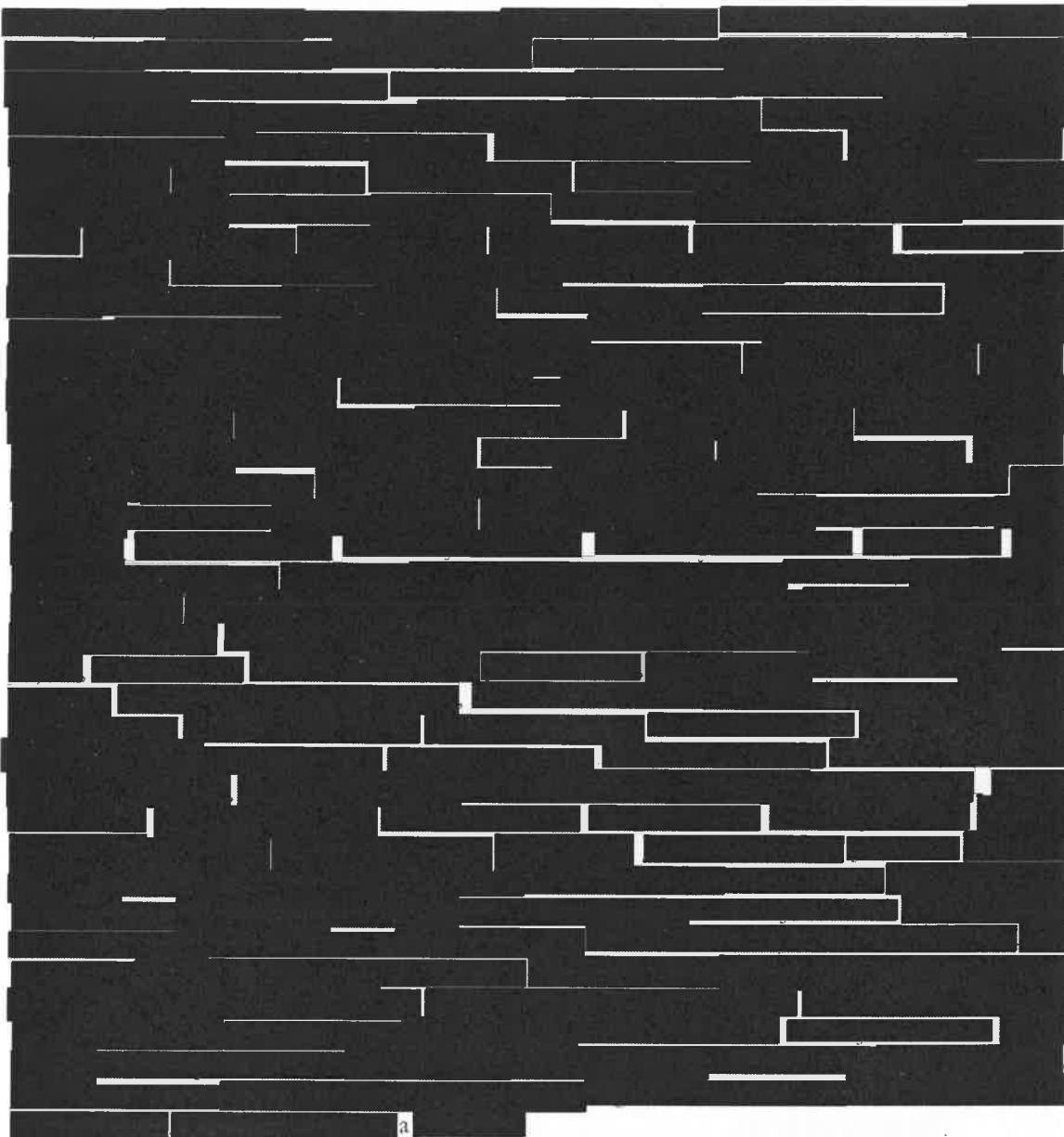
7. Daňová přiznání k dani z příjmu právnických osob a DPH zpracovával účetní [REDAKCE]. Obžalovaný mu řekl, co si myslí a dal mu doklady. Byl pověřen i vedením účetnictví. Účetní měl plnou moc k jednání a podávání veškerých daňových přiznání a kontrolních hlášení.

8. Firma obžalovaného měla pronajaty v domě obžalovaného (míněno na adrese [REDAKCE]) skladové prostory, kancelář s kuchyňkou, toaletou, koupelnou a chodbou. Pokud jde o otázku rekonstrukce nemovitosti, proběhla zde v roce 2011 kontrola živnostenského i stavebního úřadu, dostali i pokutu a musela se provést rekolaudace. Od roku 2007 už však obžalovaný měl nájemní smlouvu. Sklady a kanceláře měla firma pronajaté za 150 000 Kč ročně, splatných podle smlouvy buď formou oprav, finančním plnění nebo kombinací. V roce 2013 nemovitost rekonstruovali a dopočetli náklady zpětně tyto roky. Rekonstrukce byla mnohem rozsáhlejší a nákladnější, než předpokládali, proto velkou část financoval obžalovaný i z vlastních zdrojů. Usoudil, že si může předplatit částku na 2 až 3 roky dopředu a snažil se to posléze finančnímu úřadu vysvětlit. Tím se náklady umořily a následující roky firma žádné jiné náklady neuplatňovala a nájemné neplatila. O tom, zda poskytnutí služeb jako úhrada nájmu je zdanitelné plnění podle zákona o DPH, se obžalovaný s nikým neradil. Neřešil, zda firma, pokud poskytuje zdanitelné služby, má odvádět DPH. Daňového poradce neměl. Společnost měla nájem a financovat přestavbu z osobních prostředků obžalovaného z hypotéky ve výši 1 300 000 Kč, které vložil do firmy jako podnikatel. Neví, zda je to zavedeno v účetnictví, ale určitě to uvedl v daňovém přiznání. V účetnictví se ale nevyzná. Uznává, že je to jeho chyba, ale na to si najal účetního, který by účetnictví měl v rámci odbornosti znát. Pět let zpětně firma prakticky nic do objektu nevkládala, ani jemu osobně peníze nedala od roku 2007. Nepovažoval za důležité o tomto se společností uzavírat smlouvu.

9. Obžalovaný chce zdůraznit, že po celou dobu daňového řízení spolupracovali s finančním úřadem, poskytli potřebné dokumenty. Byla mu však přesto zamítnuta žádost o splátky doměřené daně a účet společnosti byl postižen exekucí. Vzhledem k tomu, že odběratelé přestali odebírat, nebyla společnost schopna dále platit, ač byla připravena po splátkách doměřenou daň uhradit.

10. Obžalovaná společnost **Aris Trust s.r.o.** se prostřednictvím svého zmocněnce nevyjádřila ke skutkovým okolnostem, namítla však – i s odkazem na odůvodnění stížnosti proti zahájení trestního stíhání - porušení zásady *ne bis in idem*. Finančním úřadem byla obžalované společnosti doměřena daň z příjmu právnických osob i DPH a současně bylo vyměřeno penále. Dle současné judikatury Nejvyššího správního soudu má toto penále povahu trestu. Společnost tedy již byla potrestána v daňovém řízení. Druhá námitka směřovala k přičitatelnosti jednání obžalovaného společnosti Aris Trust s.r.o. v tom smyslu, že je otázkou, zda jednatel společnosti toliko nezneužíval k tomu, aby krátil daň.

11. Slyšen byl svědek [REDAKCE]. Čteny byly úřední záznamy o podaných vysvětleních, které podali svědci [REDAKCE]

12. Provedeny byly listinné důkazy. Jsou to jednak objednávky, obchodní korespondence, účetní doklady a faktury, dokladující nákup zboží, které převážně předložili/zaslali vyslechnutí svědci, na č.l. 53 – 3069 spisu. Dále ve svazku IX. na č.l. 3186 a násl. spisu listiny, týkající se smluvního vztahu mezi obžalovaným a společností Geis Parcel CZ s.r.o. Rámcová zasilatelská smlouva na jméno [redacted] z 9. 3. 2017 a tentýž kontrakt s obžalovanou společností Aris Trust s.r.o., ze dne 3. 3. 2013, včetně dodatku, kterým se mění číslo účtu pro zaslání částek, vybraných z dobírek na účet [redacted] vedený u Komerční banky, a.s. Výpis z účtu se zasláními převody, faktury a seznam doručených zásilek na č.l. 3 350 a násl. spisu. Dále byly provedeny na č.l. 3 373 a násl. spisu listiny poskytnuté Českou poštou, s. p. Dále zpráva společnosti, dohoda mezi společností Aris Trust s.r.o., zastoupenou obžalovaným a společností Česká pošta o podmínkách podávání zásilek „Balík do ruky“ a „Balík na poštu“ ze dne 28. 1. 2015. Evidenční list odesílatele, dohoda o bezhotovostní úhradě cen poštovních služeb, komisionářská smlouva, smlouva o roznášce a údaje o adresátech zásilek doručovaných Českou poštou

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

Dále byly provedeny listiny Finančního úřadu České Budějovice, Územní pracoviště Tábor (sv. X spisu). Předně jsou to protokoly z daňové kontroly včetně seznamu písemností, předložených kontrolovaným subjektem, protokoly o ústním jednání, smlouva o nájmu nemovitosti na adrese [redacted] mezi společností Aris Trust s.r.o. a obžalovaným ze dne 17. 10. 2017 včetně dodatku a jednotlivá příznání k DPH. Dále výpisy z účtu č. [redacted] vedeného u České spořitelny a.s., zpráva Komerční banky a.s. a výpis z účtu č. [redacted]. Dále výzvy obchodním partnerům Aris Trust s.r.o. Ve sv. XI pak figurují na čl. 3738 a násl. spisu vyjádření společnosti Aris Trust s.r.o. k prokázání skutečností potřebných ke stanovení daně z 11. 3. 2016, kdy jsou mj. účty č. [redacted] u České spořitelny a.s., č. [redacted] u Komerční banky a.s. označeny jako soukromé obžalovaného a nesrovnalosti označeny za chyby při uložení, resp. duplicity. Dále bylo provedeno mj. sdělení stavebního úřadu MěÚ Tábor, o vydání souhlasu se změnou užívání stavby v únoru 2. 3. 2012 na adrese [redacted] zprávy Komerční banky a.s., Raiffeisenbank a.s., České spořitelny a.s. a CSOB a.s. o identifikaci klientů a zprávy inzertních portálů (Hyper Media, Annonce, Aukro, Heureka). Na čl. 3935 a násl. spisu se pak čte výsledek kontrolního zjištění listiny Finančního úřadu Tábor a vyjádření daňového subjektu, tedy obžalované společnosti Aris Trust s.r.o. Dále zprávy Finančního úřadu České Budějovice, Územní pracoviště Tábor o daňové kontrole daně z příjmu právnických osob na čl. 3 973 a DPH na čl. 3993 spisu. Dále byly provedeny ze sv. XII spisu zprávy odběratelů obžalované společnosti na výzvy Finančního úřadu České Budějovice, pracoviště Tábor k poskytnutí důkazních prostředků, výzva finančního úřadu obžalované Aris Trust s.r.o. k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, protokol o jednání, daňová evidence společnosti, dodatečné platební výměry na daň z příjmu právnických osob a DPH. Dále žádost Policie ČR, ÚO OHK Tábor o odborné vyjádření a odborné vyjádření Finančního úřadu České Budějovice k výši zkrácené daně z příjmu právnických osob a DPH a výkazy obžalovaných (obchodní rejstřík, zpráva Městského úřadu Tábor, rejstřík trestů).

13. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout a že obžalovaní se dopustili trestné činnosti tak, jak je uvedeno shora ve výroku tohoto rozsudku.

II. Skutková zjištění a jejich právní hodnocení

14. Jednání, jež je obžalovaným kladeno za vinu, se rozpadá z hlediska způsobu spáchání do více forem. Jednak šlo o vystavování duplicitních faktur se shodným evidenčním číslem, kdy obžalovaný [redacted] do účetnictví zanesl pouze faktury *za prodej (tébož) zboží* v nižší hodnotě, jednak o faktury se stejným číslem *za dvě různá uskutečněná zdanitelná plnění* pro odlišné odběratele, jednak *nezanesení* zdanitelných výnosů za prodané zboží *do účetnictví vůbec*, za současného zasílání kupní ceny na jeho soukromé účty u České spořitelny, a.s. č. účtu [redacted] a u Komerční banky a.s., č. účtu [redacted]. Konečně *nezdanění příjmů z prodeje na dobírku* prostřednictvím kontraktu se společností Geis Parcel CZ s.r.o., zasílaný na účet spoluobžalované společnosti. Samostatným žalovaným pod bodem jednání jsou *nepřiznaná zdanitelná plnění spočívající v poskytnutí služeb* provedení stavebních prací na nemovitosti obžalovaného, z nichž nebylo přiznáno DPH a nad rámec smluvního vztahu uplatněny náklady za práce, které přesahovaly smluvně ujednanou hodnotu.

15. Obžalovaný jednatel spoluobžalované společnosti [redacted] e hájí vícero tvrzeními, jež se navzájem do jisté míry prolínají, totiž jednak prodejem soukromého majetku, chybami v účetním programu a v účtování, vlastní neznalostí daňových předpisů či jejich chybným výkladem. Pro některé skutečnosti, jež vplynuly z daňové kontroly a šetření policie, nemá vysvětlení, případně si podstatné skutečnosti již nepamatuje. V postavení obviněného

nevyprávěl, avšak již v rámci daňového řízení uplatnil na prvním místě argument, že prodával své soukromé sbírky. Viz např. na č.l. 3 967 spisu vyjádření fakticky zřejmě jeho účetního svědka [REDAKCE] k daňové kontrole na DPH a DPP, že se obžalovaný již od jinošských let zajímal a tvořil soukromou sbírku mušlí, mořských hub, atp. Z předchozího období mu zůstala obsáhlá sbírka mořských produktů, kterou v době rekonstrukce nemovitosti užil pro zlepšení své finanční soběstačnosti, atp. Tato tvrzení zopakoval obžalovaný i u hlavního líčení.

16. Soud konstatuje, že prodej mořských produktů obžalovaným, resp. jím ovládanou společností Aris Trust s.r.o., podléhal mimo jakoukoli pochybnost zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Podle § 18 citovaného zákona, ve znění účinném v rozhodné době, byly předmětem daně příjmy z veškeré činnosti právnické osoby a z nakládání s veškerým majetkem, s výjimkou aktivit, pod které prodej zboží formou, jakou zvolil obžalovaný, podřadit nelze. Obžalovaný provozované jednání korespondovalo s obecnou, občanskoprávní definicí podnikání (§ 420 odst. 1 NOZ). Prodával mořské produkty soustavně a za účelem dosažení zisku. Údajný prodej soukromých sbírek navenek skutečně nebylo možno odlišit od podnikatelských aktivit. Velké množství v přípravném řízení slyšených svědků však potvrdilo a listinnými důkazy podložilo, že a proč nechápali prodej mořských produktů přes internetový portál jako soukromou inzerci obžalovaného [REDAKCE] ale jako komerční nabídku e-shopu www.morskahouba.cz. Obžalovaný tímto způsobem obchodoval systematicky a údajný privátní a firemní prodej se nelišil ani formou. Např. ve smlouvě ze dne 28. 1. 2015 s Českou poštou s.p., kterou uzavřela obžalovaná Aris Trust s.r.o., prostřednictvím obžalovaného pro účely podávání zásilek „Balík do rukv“ a „Balík na poštu,“ je již přímo uvedeno číslo soukromého účtu obžalovaného [REDAKCE] u České spořitelny, a.s. č. [REDAKCE] pro zaslání dobírkových plateb. Ve vyjádření na č.l. 3 738 – 3745/sv. XI spisu, vysvětluje obžalovaný tuto skutečnost právě jako prodej soukromého zboží. Ve skutečnosti jde ovšem o obdobný obchodní model, který zvolil pro prodej zboží společností Geis Parcel CZ s.r.o., ve formě vybraných dobírek. Zde však byly platby za zboží zasílány na účet žalované společnosti Aris Trust s.r.o. u Komerční banky, a.s. č. [REDAKCE]. Obžalovaný připouští, že bylo údajnou chybou, že nerozlišoval mezi prodejem mořských produktů ze své soukromé sbírky a v rámci internetového obchodu, provozovaného žalovanou společností Aris Trust s.r.o. Připouští i to, že k předmětům ze svého soukromého majetku přibaloval i objednávku zboží v rámci podnikání jeho společnosti (viz č.l. 4 250 spisu p.v., druhý odstavec shora). Soud nevnímá takové jednání jako nedorozumění, obžalovaný byl podle jeho mínění srozuměn s tím, že neprodává osobní majetek. Prodej skutečného soukromého majetku obžalovaného, inzerovaný na internetových portálech (nabídka na webech Annonce a Heureka.cz a prodej na Aukru v období od července 2014 do května 2016), byl v rámci daňové kontroly vyselektován (viz č.l. 3 937 spisu). Na vlastním internetovém portálu www.morskahouba.cz však obžalovaný jen těžko současně podnikal v mezích živnostenského oprávnění jím ovládané společnosti a současně zde prostřednictvím internetového obchodu nabízel jako privátní majetek tentýž sortiment mušlí, mořských hub, apod. Tedy by vyvíjel ekonomickou činnost, kterou vlastně konkuroval své vlastní společnosti, což by bylo zcela nelogické. Ostatně, obžalovaný sám uvádí, že není schopen specifikovat, kolik lastur, kamenů, korálů, zkamenělin apod., pocházelo z jeho sbírek a kolik ze zásob společnosti Aris Trust s.r.o. Pouze odhaduje, že více než 70 % prodávaných věcí byly jeho soukromé předměty. Pokud se podnikatelská činnost jeho společnosti a údajný prodej sbírkových předmětů kryla tak, že ji nebylo možno odlišit, znamená to, že o žádný soukromý prodej sbírek nešlo. Takto by mohla argumentovat jakákoli jednočlenná obchodní společnost, podnikající s předměty, které mohou být objekty sběratelského zájmu. Např. s antikvitami, uměleckými předměty apod. Mohla by zboží nakupovat a prodávat jako „kolekci“ jednatele soustavně a ve velkém rozsahu v rámci vlastního internetového obchodu, neúčtovat o nich a krátit tak daň z příjmu s poukazem na zcela nekomerční, nahodilou a privátní povahu podobného zdroje příjmů. Jde o argument zcela v rozporu s daňovými předpisy a soud mu nepopřál sluchu.

17. Stejně tak tvrzení, týkající se nezanesení zdanitelných příjmů společnosti za prodané zboží do účetnictví a současného zaslání kupní ceny na jeho soukromé účty u České spořitelny, a.s. č. účtu [redacted] a u Komerční banky a.s., č. účtu [redacted] obžalované nezabavují odpovědnosti. Obžalovaný [redacted] uvádí, že na další dva soukromé účty nechal posílat platby z prodeje pro, že předtím vložil do firmy peníze a potřeboval si na osobních účtech nějaké peníze „soukromě vzít.“ Z rozsáhlého listinného materiálu, v návaznosti na výzvy k prokázání skutečností ze strany finančního úřadu, se zjišťuje, že na oba účty byly zaslány úhrady za zboží daňového subjektu. Pokud obžalovaný/jeho společnost uskutečňovali dodání zboží za prodejními doklady a přijímali za ně úplaty na soukromé účty jednatele obžalované Aris Trust s.r.o., vyhýbali se daňové povinnosti, neboť měly být uvedeny v evidenci podle § 100 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o DPH a mělo být o nich účtováno. Šlo o zdanitelné příjmy firmy a obžalovaný si nemohl tyto prostředky „soukromě vzít.“ Použití privátních účtů mělo evidentně sloužit jako nástroj zatajení příjmu, podléhajících dani. Poměrně efektivní, neboť výsledky kontrolních zjištění Finančního úřadu České Budějovice, Územní pracoviště Tábor (č.l. 3 935 a násl./sv. XI spisu), resp. zprávy o daňové kontrole DPH a daně z příjmu právnických osob, poskytují obraz o poměrně náročném procesu objasňování tohoto jednání. Platby ve prospěch účtu č. [redacted] vedeného u Komerční banky a.s. a účtu č. [redacted] vedeného u České spořitelny a.s., neobsahovaly identifikaci osob. U některých byly uvedeny poznámky, z nichž bylo zřejmé, že jde o prodej mořských produktů, které byly sortimentem žalované společnosti Aris Trust s.r.o. a bylo tedy nutné si od fyzických a právnických osob individuálně vyžádat účely plateb a porovnat je s evidencí pro účely DPH. Z vysvětlení a listin poskytnutých odběrateli však jednoznačně vyplývá, že obžalovaný touto formou tzv. „odklánějí“ přijaté úplaty a neevidoval je účetních evidencích.

18. Pokud pak jde o tvrzení obžalovaného, že o zdanitelných příjmech nebylo účtováno proto, že se některé faktury společnosti neuložily v účetním programu: Sám obžalovaný uvádí, že účetní program ovládal on sám a vytištěné účetní doklady ve fyzické podobě předával účetnímu. K dotazu, zda faktury, které se neuložily, a měl je ve fyzické podobě, předával účetnímu, uvedl obžalovaný, že neví. Kdyby je účetnímu předal, tak by je asi zaúčtoval. Skutečnost, že nikoli ojedinělé fakturované položky ani nebyly uloženy, ani nebyly v listinné podobě předány k zanesení do účetnictví, není koincidence, výjimečná chyba. Nasvědčuje to systematickému obcházení daňové povinnosti. Obžalovaný je ve skutečnosti nezanesl do programu ani nepředal proto, aby příjmy z nich nemusel danit. Obžalovaný jinak namítá, že nešlo o statisícové až milionové částky, neměl tedy motivaci daňovou povinnost obházet. Takto vysoké částky za jednotlivé prodeje zboží však z povahy věci nebylo možno v rámci podnikání jeho a žalované společnosti ani očekávat. Mušle, houby apod. neměly tak vysokou prodejní cenu. Naopak u fakturace menších částek bylo pravděpodobnější, že unikne pozornosti finančního úřadu. Vysvětlením není ani tvrzení obžalovaného, že se v účetnictví nevyzná a proto si najal účetního, který by měl v rámci odbornosti znát. Účetní [redacted] odmítl zodpovědnost za počínání obžalovaného s tím, že působil jen externě. Faktury mu obžalovaný předával ve fyzické podobě. Ty, které mu obžalovaný přinesl, svědek zaúčtoval. Obchody si obžalovaný zařizoval sám, svědek pouze dostával účetní doklady k zaúčtování. Pakliže účetní [redacted] žádné prvotní doklady nevystavoval a byl odkázán pouze na účetní doklady v listinné podobě, které mu předložil obžalovaný [redacted] nemůže se obžalovaný vyvinout odkazem na to, že spoléhal na odbornost účetního a na jeho selhání.

19. Rovněž neúčtování plateb za zboží, zasílaných na účet společnosti žalované společnosti Aris Trust s.r.o. č. [redacted] u Komerční banky, a.s. za prodané zboží poukázané od společnosti Geis Parcel CZ s.r.o., ve formě vybraných dobírek či platbou kartou při předání zboží, nemohlo být důsledkem chyby v účtování. Společnost Geis Parcel CZ s.r.o. předložila podrobné údaje k zásilkám pro Aris Trust s.r.o. a takto byli identifikováni příjemci zboží a zjištěno, že kopie dokladů nebyly předloženy k zaúčtování, zahrnuty do evidencí pro daňové účely a zdaněny,

v období od července 2012 do června 2015, tj. *po dobu tří let*. Nemohlo tedy jít o nedopatření, přehlédnutí. Šlo o systematické obcházení daňové povinnosti prostřednictvím zatajení zdanitelných příjmů. V podstatě stejné závěry pak lze učinit ve vztahu k duplicitním fakturám. Obžalovaný tvrdí, že o duplicitě faktur „v určitém období nevěděli,“ zaúčtování asi bylo chybné, ale to obžalovaný opravdu není schopen posoudit. Tvzení o bezděčných chybách lze jen obtížně uvěřit za situace, kdy obžalovaný vystavoval pro odběratele dvě faktury se shodným evidenčním číslem, do účetnictví však byly vždy zahrnuty faktury s nižší hodnotou, tedy snižující daňovou povinnost společnosti obžalovaného. Lze se zcela ztotožnit se závěrem obžaloby, že případná chyba účetního programu nemohla způsobit výběr příznavných duplicitních faktur vždy s nižší hodnotou. Muselo jít o cílené jednání osoby, která s fakturami nakládala, tedy obžalovaného.

20. Přisvědčit bylo možno rovněž té části obžaloby, podle níž obžalovaný uskutečnil zdanitelná plnění spočívající v provedení stavebních prací na nemovitosti na adrese [redacted] v jeho vlastnictví. Kdy služby poskytovala obžalovaná Aris Trust s.r.o., namísto úhrady nájmu za užívání části nemovitosti a z těchto poskytnutých plnění nepřiznala DPH. Resp., nad rámec smluvního vztahu si uplatnila náklady za dodané stavební a montážní práce na označenou nemovitost, které přesahovaly smluvně ujednanou hodnotu. Na čl. 3446 a násl. spisu figuruje smlouva o nájmu mezi obžalovanou Aris Trust s.r.o. a obžalovaným, kdy měla firma pronajátý prostor v domě obžalovaného za 0 Kč a zavázala se recipročně provádět drobnější stavební opravy a úpravy a udržovací práce v ceně asi 150.000 Kč. Tato částka může být dle smlouvy dělena a kumulována. Poskytnutí služby je ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o DPH zdanitelné plnění a stavební práce jako úhrada nájmu měla být obžalovanou Aris Trust s.r.o., přiznána jako osobou povinnou přiznat daň podle § 108 odst. 1 písm. a) zákona. Tedy jako plátcem, který uskutečňuje zdanitelné plnění poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Stavební práce a materiál, podrobně specifikované ve výsledcích kontrolního zjištění (č.l. 3 950 a násl. spisu) bylo evidentně plněním, které poskytla obžalovaná Aris Trust s.r.o. jako nájemce obžalovanému jako pronajímateli. Uskutečněním zdanitelného plnění vznikla podle § 21 zákona o DPH povinnost přiznat daň při poskytnutí služby v období 4. Q 2012 až 4Q 2014. Daň však nebyla ve stanovené době přiznána. Rovněž je z výsledků daňové kontroly zcela zřejmé, že došlo ke snížení základu daně o náklady, které nebyly použity v rámci podnikatelské činnosti společnosti Aris Trust s.r.o., ale k vybavení soukromých prostor apod. Jakkoli obě nemělo povahu systematického jednání, lze i v této části přisvědčit skutkovým závěrům obžaloby.

21. Pokud jde o **specifické právní argumenty, týkající se viny obžalované společnosti Aris Trust s.r.o.:** Opatrovník obžalované společnosti již v přípravném řízení (na čl. 20 – 21 spisu) argumentuje zásadou *ne bis in idem*, ve vzájemném vztahu trestního a daňového řízení. Obžalovaná Aris Trust s.r.o. již byla sankcionována v daňovém řízení doměřením daně a uložením penále. Zde je mj. odkazováno na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 Afs 210/2014.

22. Pokud jde o údajné porušení zásady *ne bis in idem*: Doměření daně, resp. dodatečný platební výměry (č.l. 4141 a násl. spisu) není sankcí vůbec, jde o vyčíslení povinnosti, kterou má každý daňový subjekt. V podstatě jen kvantifikace dluhu na dani, který obdobný subjekt řádně plní daňovou povinnost již splnil. Pokud pak jde o otázku *trestněprávní povahy daňového penále*: Nejvyšší soud ČR v rozhodnutí ze dne 2. 7. 2014, sp. zn. 5 Tdo 749/2014, uzavřel, že pokud finanční úřad uložil daňovému subjektu povinnost uhradit penále, nejednalo se o sankci za daňový delikt, ale o obligatorní sankci vznikající přímo ze zákona. Pro jeho vyměření není rozhodné, zda nesprávné daňové tvrzení učinil subjekt úmyslně či z nedbalosti. Při jeho ukládání se neuplatní zásada individualizace trestu, charakteristická pro řízení trestním. Výše citované usnesení Nejvyššího soudu časově předcházelo rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Lucky Dev proti Švédsku ze dne 27. 11. 2014, z jehož závěrů pak vychází rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, čj. 4 Afs 210/2014 - 57, zmiňovaný opatrovníkem obžalované. Podle něj má

naopak daňové penále povahu trestu, protože účelem není náhrada zkrácené daně, ale citelné potrestání dané osoby s cílem odradit ji od podobného jednání v budoucnu. Avšak, dle sjednocujícího usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. 15 Tdo 832/2016, souběžné či postupné vedení daňového řízení a trestního řízení, která jsou řízeními trestněprávní povahy ve smyslu tzv. Engel kritérií (obsažená v rozsudku ESLP ve věci Engel a další proti Nizozemí, č. 5100/71), *nevytváří překážku ne bis in idem, je-li mezi daňovým řízením a trestním řízením nejen dostatečně úzká věcná souvislost, ale současně i souvislost časová*. K faktorům pro určení, zda existuje dostatečná úzká věcná souvislost, především patří: Zda obě samostatná řízení sledují vzájemně doplňující se cíl, zda je duplicita řízení předvídatelným důsledkem stejného jednání, zda jsou řízení vedena takovým způsobem, kterým v maximální možné míře zabrání zdvojení při shromažďování i hodnocení důkazů, zejména prostřednictvím vzájemné interakce mezi jednotlivými příslušnými orgány, díky které se prokázané skutkové okolnosti využijí i v druhém řízení. Dále, zda je sankce uložena v řízení, které bylo ukončeno jako první, zohledněna v řízení, které je uzavřeno jako poslední, s cílem zamezit, aby byl dotčený jedinec nakonec vystaven nadměrné zátěži.

Všechna tyto tzv. Engel kritéria jsou v projednávaném případě splněna. Úzkou časovou souvislost lze vysledovat v tom, že v návaznosti na výsledky daňové kontroly bylo Okresnímu státnímu zastupitelství v Táboře doručeno dne 30. 3. 2017 oznámení finančního úřadu ve věci podezření ze spáchání trestného činu podle § 240 trestního zákoníku. V podání byla uvedena konkrétní zjištění, k nimž finanční úřad dospěl při daňové kontrole. Ze spisové materie je zřejmé, že řízení byla vedena postupně. Na daňové řízení navazovalo řízení trestní. Duplicita řízení (vedení dvojího řízení s možností uložení různých sankcí) představovala pro obžalované Aris Trust s.r.o. a [redacted] předvídatelný důsledek jejich jednání, trestnost zkrácení daně je obecně známou skutečností. Úzká věcná souvislosti pak vyplývá mj. z odůvodnění skutkových zjištění, popsanych soudem výše. Jak obžaloba, tak soud vycházel primárně z rozsáhlé listinné materie, shromážděné finančním úřadem, byť doplněné v rámci vyšetřování, a ve výroku o vině byly podklady daňových orgánů použity. Požadavek, aby sankce uložena obžalované Aris Trust s.r.o. v řízení, které bylo ukončeno jako první, byla zohledněna v řízení, které je skončeno jako poslední, pak nalezla svůj odraz ve výroku o trestu.

23. Dále bylo obhajobou v přípravném řízení i před soudem argumentováno tím, že právnická osoba Aris Trust s.r.o. byla ke spáchání trestné činnosti osobou svého jednatele zneužita. V takových případech zpravidla není možno zpravidla dovést spáchání trestného činu i právnickou osobou (odkázáno na Usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 8 Tdo 972/2016). Opatrovníkem byla zpochybněna přičitatelnosti jednání statutárního zástupce právnické osobě, vzhledem k tomu, že z trestné činnosti fakticky profitoval obžalovaný.

24. Pokud jde o otázku, do jaké míry byla společnost zneužita pro účely trestně postižitelné jednání obžalovaného a zda se tedy uplatní zásada přičitatelnosti jednání statutárního zástupce obžalované právnické osobě: Podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o trestní odpovědnosti právnických osob, trestným činem spáchaným právnickou osobou je protiprávní čin spáchaný *v jejím zájmu nebo v rámci její činnosti*, jednal-li tak ten, kdo vykonává *rozhodující vliv* na řízení této právnické osoby, jestliže jeho jednání bylo alespoň jednou z podmínek vzniku následku zakládajícího trestní odpovědnost právnické osoby. Obžalovaný [redacted] [redacted] byl v žalovaném období jednatelem žalované společnosti. Po dobu jednoho roku byl sice jen zplnomocněným zástupcem statutárního orgánu. Matka obžalovaného [redacted] [redacted] však podle její vlastní výpovědi i dle vyjádření samotného obžalovaného a některých zákazníků fakticky firmu neřídila. Byl to fakticky obžalovaný, kdo měl v žalovaném období rozhodující, opakující se a faktický vliv na řízení právnické osoby.

Namítanou absenci přičitatelnosti jednání statutárního zástupce právnické osobě pak lze nalézt spíše v případech, kdy jednáající osoba spáchá protiprávní čin *na úkor* této právnické osoby (viz obhájcem obžalované citované usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 8 Tdo 972/2016). V takovém případě nejedná pachatel „v jejím zájmu.“ Do uvedené

kategorie může spadat typicky jednání pachatelů, kteří právníckou osobu (často fakticky nevyvíjející žádnou činnost) používají výlučně jako nástroj trestné činnosti. Např. podvodu, úvěrového podvodu apod. Tedy případy, kdy je právnícká osoba slovy judikatury „zneužita ke zcela subjektivním kriminálním zájmům pachatelů - fyzických osob.“ Slovní spojení návětí § 8 odst. 1 zákona „v rámci její činnosti“ pak nezahrnuje pod trestní odpovědnost právníckých osob excesivní jednání za tuto osobu jednajících fyzických osob.

Ani jedna z popsaných situací na vztah obžalovaného a jeho společnosti nedopadá. Soud je si vědom toho, že Aris Trust s.r.o. je fakticky jednočlennou, tj. jediným společníkem zastoupenou společností. Aris Trust s.r.o. však vyvíjela standardní podnikatelskou činnost za účelem zisku a ekonomický zájem její a obžalovaného na zkrácení daňové povinnosti a navýšení čistého zisku se překrýval. Zkrácením daňové povinnosti obžalovaný obohatil společnost, navýšil její aktiva a nelze tedy s odkazem na ust. § 8 zákona vyloučit její trestní odpovědnost.

25. Soud tak uzavírá, že oba obžalovaní daňovým únikem ve výši celkově 884 647 Kč ve značném rozsahu (§ 138 odst. 1) zkrátili daň. Spáchali tak trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, právnícká osoba Aris Trust s.r.o. za užití § 7 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právníckých osob a řízení proti nim, ve znění účinném v žalovaném období.

III. Výrok o trestu

26. Při stanovení druhu a výměry trestu pro obžalovaného ██████████ vzal soud v úvahu kritéria stanovená ustanovením § 39 trestního zákoníku. Přihlédl tedy k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, jež jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou obžalovaného, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Přihlédl k poměrům obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Dále přihlédl k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného, posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku.

Ve smyslu § 14 zákona o trestní odpovědnosti právníckých osob přihlédl soud při ukládání trestu pro obžalovanou Aris Trust s.r.o., k povaze a závažnosti trestného činu, k poměrům právnícké osoby, včetně její dosavadní činnosti a jejích majetkových poměrů, k působení právnícké osoby po činu a k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí činnost právnícké osoby a poté dospěl k následujícím závěrům:

27. Pokud jde o trest, ukládaný obžalovanému ██████████ Obžalovanému polehčuje v prvé řadě, ve smyslu § 41 písm. o) trestního zákoníku, jeho předchozí trestní bezúhonnost. Ač je mu již 45 let, dosud nebyl trestně postihován. Ve smyslu § 42 písm. m) trestního zákoníku mu přitěžuje, že pokračoval v trestné činnosti po relativně dlouhou dobu téměř tří let. Pokud jde o přístup obžalovaného, lze zohlednit, že nemařil žádným způsobem trestní řízení. Nelze také přehlédnout, že jako obchodník ve vztahu k zákazníkům jednal poctivě. Na druhou stranu nevznívá zcela přesvědčivě jím uváděná vysvětlení jeho jednání, z hlediska sebereflexe, kterou by soud v takto skutkově jednoznačném případě očekával i při zachování práva na obhajobu. Poměrně přímočaré protiprávní jednání ve vztahu k fiskálu obžalovaný omlouvá způsobem, který do značné míry vyvolává pochybnosti o jeho způsobilosti v dohledné době samostatně podnikat. Společenská škodlivost zkrácení daně jinak nespočívá v tom, že pachatel okrade stát jako jakousi abstraktní entitu, ale že bohatne na úkor poctivých plátců daně, kteří přispívají na veřejné výdaje, z nichž těží i sám pachatel.

S ohledem na okolnosti hovořící v jeho prospěch soud však obžalovanému ukládal trest poněkud mírnější, než navrhuje obžalobou. V sazbě 2 až 8 let odnětí svobody vyměřený nikoli v 1/6 zákonného rozpětí, tedy na samé horní hranici přípustné podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku,

ale ve výměře dvou let a šesti měsíců. Rovněž zkušební dobu v trvání čtyř let považuje soud za dostatečně dlouhou ke sledování jednání obžalovaného. Protože se však obžalovaný vlastním počínáním diskvalifikoval ze způsobilosti výkonu funkce jednatele společnosti i nároku podnikat, byl mu ukládán trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních korporací, a to i na základě plné moci a prokury, aby zákaz nemohl obcházet, a současně živnostenského podnikání spojeného s nákupem a prodejem zboží, a to rovněž i na základě plné moci. A to vyměřený v 1/3 zákonného rozpětí podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku, tedy na dobu čtyř let.

28. Pokud jde o trest pro obžalovanou společnost **Aris Trust s.r.o.**: Soud primárně zohlednil ve výroku o trestu tzv. Engel kritéria tak, aby se zabránilo tomu, že obžalovaná Aris Trust s.r.o. ponese nepřiměřenou zátěž sankce z trestního i z daňového řízení. Vzhledem k rozhodnutí finančního úřadu o povinnosti uhradit penále z doměřené daně, jak je vyčísleno na č.l. 4141 až 4182/sv. XII. spisu, tedy v celkové výši 198 277 Kč a judikaturou vyjádřeném požadavku na přiměřenost a proporcionalitu obou uložených sankcí, ukládal soud obžalované peněžité trest v celkové výši toliko 60 000 Kč. Tedy opět relativně mírnější, než navrhováno obžalobou, neboť celkový finanční postih obžalované ve vztahu k výši zkrácené daně lze považovat za dostatečný, adekvátní společenské škodlivosti projednávaného protiprávního jednání. Soud bral na tomto místě do úvahy také - opatrovníkem zmiňované - specifické poměry právnické osoby. Tedy skutečnost, že obžalovaná se sice dopustila trestného činu tím, že se obohatila nemalou částkou na zkrácení své daňové povinnosti, na druhou stranu byla zcela ovládána jedinou osobou, obžalovaným ██████████ ██████████ který z protiprávního jednání osobně profitoval. Dále soud vzal do úvahy závazky obžalované z dodatečně vyměřené daně, které jsou dle vyjádření obžalovaného exekučně vymáhány.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do o s m i dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Odsuzuje-li soud obžalovaného za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni (§ 228 odst. 4 tr. řádu).

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **t ř e c h** vyhotoveních.

Tábor 23. září 2019

Mgr. Martin Prokop v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře projednal ve veřejném zasedání konaném dne 28. 1. 2020 odvolání, která proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 23. 9. 2019 č.j. 3 T 59/2019-4269 podali

obžalovaný [redacted] [redacted] narozený [redacted] trvale bytem [redacted]
[redacted] a

obžalovaná ARIS TRUST s.r.o., IČ: 26397056, se sídlem U Špýcharu 31, Tábor – Měšice,

a rozhodl o nich

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného [redacted] a obžalované ARIS TRUST s.r.o. **zamítají.**

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 23. 9. 2019 č.j. 3 T 59/2019-4269 byli obžalovaní [redacted] a ARIS TRUST s.r.o. uznáni vinnými zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, a obžalovaný [redacted] byl odsouzen podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2,5 roku, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let. Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činností spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních korporací (§ 1 zákona č. 90/2012 Sb. o obchodních korporacích), a to i na základě plné moci a prokury a živnostenského podnikání spojeného s nákupem a prodejem zboží, a to i na základě plné moci na dobu 4 let.
2. Obžalovaná právnická osoba ARIS TRUST s.r.o. byla odsouzena podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 15 odst. 1, § 18 odst. 1, 2 zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim k peněžitému trestu v počtu 60 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy v celkové výši 60 000 Kč.
3. Uvedeného zločinu dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se měli obžalovaní ve stručnosti dopustit skutkem spáchaným tím, že v období od července 2012 do 30. 6. 2015 v úmyslu vyhnout se úplnému splnění daňové povinnosti vyplývající z podnikatelské činnosti provozované společností ARIS TRUST s.r.o. na podkladě živnostenského oprávnění, která spočívala v prodeji mořských hub, dalších mořských produktů a potravinových doplňků, umělohmotných obrubníků včetně doplňků a poskytnutí stavebních a montážních prací dodávaných fyzickým osobám a obchodním společností, každý z obžalovaných samostatně vystavoval
 - pro obchodní společnosti za dodávané zboží dvě faktury se shodným evidenčním číslem, přičemž do účetnictví, výnosů firmy a evidencí pro účely daně z přidané hodnoty zanesl faktury za prodej zboží v nižší hodnotě, odběratelům však předával faktury na částku vyšší odpovídající hodnotě skutečně dodávaného zboží a přijaté úplatě za toto zboží, a

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

rozdíl částek vyjádřený mezi přijatou finanční úplatou a vystavenou fakturou o nižší prodejní hodnotě nezahrnul do základu daně z příjmu právnických osob a nebyla z nich přiznána DPH,

- pro obchodní společnosti na dvě různá uskutečněná zdanitelná plnění pro odlišné odběratele faktury se shodným evidenčním číslem, přičemž do účetnictví, výnosů firmy a evidencí pro účely DPH zanesl pouze jednu z těchto vydaných faktur, a to prodej zboží v nižší hodnotě,
 - nezanesl do účetnictví, výnosů firmy a evidencí pro účely DPH některá uskutečněná zdanitelná plnění a platby za prodané zboží, které si nechal zasílat na své soukromé účty,
 - přijímal na účet společnosti ARIS TRUST s.r.o. platby za prodané zboží poukázané od společnosti Geis Parcel CZ s.r.o. ve formě vybraných dobírek, která pro daňový subjekt prováděla přepravu obchodních balíků konečným zákazníkům a přijímala od nich úhrady, přičemž ve všech shora uvedených případech přijaté platby nezahrnul do základu daně z příjmu fyzických nebo právnických osob a nebyla z nich přiznána DPH,
 - uskutečnil zdanitelná plnění spočívající v provedení stavebních prací na nemovitosti ve vlastnictví fyzické osoby [REDAKCE] přičemž stavební práce poskytovala firma ARIS TRUST s.r.o. fyzické osobě [REDAKCE] namísto úhrady nájmu za užívání části dané nemovitosti pro podnikatelské účely a těchto poskytnutých plnění nepřiznal DPH,
 - nad rámec smluvního vztahu si uplatnil náklady za dodané stavební a montážní práce na označenou nemovitost, které přesahovaly smluvně ujednanou hodnotu,
 - zahrnul do účetních dokladů výdaje, resp. náklady, které nebyly vynaloženy v souvislosti s podnikatelskou činností.
4. Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť obžalovaní podali prostřednictvím obhájkyň, resp. opatrovníka, odvolání směřující jak do výroku o vině, tak do výroku o trestu.
5. Obhájkyň obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] v písemném odůvodnění odvolání konstatuje, že obžalovaný s rozhodnutím soudu nesouhlasí, neboť ten bez dalšího rozhodoval o vině toliko na základě a v rozsahu podkladů, které obdržel od finančního úřadu. Pokud se obžalovanému před správcem daně nepodařilo obhájit některé položky, neznamená to, že by ze shodných podkladů měl vycházet i soud v trestním řízení. Je pravdou, že jednatel společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] odpovídá za řádné vedení účetnictví, a to bez ohledu na to, zda této oblasti rozumí, či nikoli. V praxi však většina jednatelů, resp. podnikatelů, vedení účetnictví nerozumí, proto tuto činnost ponechávají na jiných osobách, které k tomu mají odpovídající vzdělání a oprávnění. Je to právě osoba účetního, která v případě pochybností o účetních položkách, dokladech, či vysvětlení klienta rozhoduje o tom, zda takový doklad do účetnictví přijme či ne a zaúčtuje ho daňově či nedaňově. Stejně tomu bylo i v případě podnikání společnosti ARIS TRUST s.r.o., kterou obžalovaný [REDAKCE] jako jednatel a zmocněnec zastupoval. V trestním řízení je však situace odlišná oproti daňovému řízení, kde v trestním řízení je to především stát, který vinu obžalovaného má prokazovat na základě provedených důkazů. V daném případě však soud vyšel z podkladů doložených správcem daně bez ohledu na to, aby zkoumal podíl obžalovaného [REDAKCE] na spáchání trestného činu. Obžalovaný vnímá pochybení, ke kterému v rámci daňového řízení došlo, avšak domnívá se, že ne všechny nedostatky byly způsobeny jeho jednáním, opomenutím či pochybením. Nadále trvá na tom, že v průběhu podnikatelské činnosti došlo k porušení účetního softwaru a v důsledku toho k duplicitnímu vystavování faktur a setrvává na tom, že zcela jistě účtování některých položek, nájmu a odvodu DPH bylo zcela v režii účetního [REDAKCE]. Soud se měl podrobněji zabývat i dalšími oblastmi, které jsou mu kladeny za vinu. Předně soud nezkoumal, které věci prodané společnosti ARIS TRUST s.r.o. byly prodávány z majetku společnosti, a které pocházely ze soukromé sbírky obžalovaného. Tato skutečnost nebyla zkoumána v rámci daňového řízení. Proto by měla být zkoumána, resp. prokazována, v trestním

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

řízení. Samotný fakt, že příjmy chodily na účet společnosti, jejich doručování bylo financováno společností, nebo že zboží bylo objednááno z webových stránek společnosti, neznamená, že veškeré příjmy měly být daněny jako prodej a výnos společnosti. Soud v rámci tohoto žádné dokazování neprovedl, přitom se jedná o zásadní otázku ovlivňující jak výši daně z příjmu, tak výši DPH. Soud nepřihlédl ani k námitce obžalovaného ohledně špatného vystavování faktur. Obžalovaný uvedl, že duplicita vystavených faktur byla způsobena chybou účetního systému, přičemž v okamžiku, kdy se na tuto chybu přišlo, byl chybný software přeinstalován a následně již vše probíhalo bez problémů. Obžalovaný upozornil na to, že se jednalo pouze o několik faktur a pouze v části kontrolovaného období. Obžalovaný popřel, že by toto pochybení bylo způsobeno vědomě s cílem zkrátit daň. Okresní soud taktéž nezkoumal, jakým způsobem byly daněny příjmy z faktur vystavených se stejným evidenčním číslem. Částky z obou faktur byly na účty připsovány a takto také měly být daněny bez ohledu na to, zda byly v účetnictví zařazeny obě faktury. Tato činnost je náplní účetního, který má zkoumat a případně klienta upozornit na neidentifikované platby. Pokud nedojde k vyjasnění, má účetní z opatrnosti zdanit příjmy oba. To však účetní neudělal, soud přesto tuto skutečnost dává za vinu obžalovanému. Za zcela zásadní pak obžalovaný považuje obvinění za to, že byly nesprávně evidovány nákladové faktury za provedení oprav či investic do nemovitosti [redacted]. O tom, že opravy, resp. investice do předmětné nemovitosti nebyly prováděny na základě rozhodnutí obžalovaného, ale na základě provedené kontroly živnostenského úřadu, není pochyb. Nelze tedy ani okrajově uvažovat o tom, že obžalovaný sám měl zájem realizovat rekonstrukci na náklady společnosti a úmyslně si přitom zhodnotit vlastní majetek. Přitom opravy, resp. rekonstrukce domu, byly provedeny tak, aby bylo možné udělat rekolaudaci na podnikatelské prostory. Účetní doklady pak obžalovaný předal účetnímu s tím, aby tyto do účetnictví zanesl a zohlednil při placení nájmu. Jedná se o komplikovanou účetní a daňovou operaci, kterou obžalovaný sám nevymyslel, ale ani ji nemohl účetnímu poradit. Z výsledku účetního jednoznačně vyplynulo, že to byl právě on, kdo nesprávně tyto položky zaúčtoval, neboť se k tomu ve své výpovědi doznal. Je tedy nesporné, že nikoli obžalovaný provedl nesprávné zaúčtování, které mělo negativní dopad na výši daně z příjmu a DPH. Pakliže obžalovaný nebyl účetním upozorněn na to, že on sám neví, jak tuto operaci správně zaúčtovat a zdanit, pak se měl buď sám poradit s odborníkem, nebo měl obžalovanému doporučit, aby tuto záležitost s daňovým poradcem konzultoval. Pakliže to neudělal, nelze obžalovanému přičítat k tíži, že on sám si měl zajistit zjištění správného účtování takového případu a následně pak obžalovanému přičítat pochybení k jeho tíži. Je nutné zdůraznit, že tak jako správce daně, ani soud nezkoumal to, že v rámci doměrku stát opomněl zohlednit zrušeny společnosti z předchozích období a tudíž doměřená daň z příjmu právnických osob měla být o několik řádů nižší či nulová. K trestu vyměřenému za zkrácení daně obžalovaný uvádí, že tento není v adekvátní výši neodvedené daně a zejména nereflektuje rozpory, které byly v rámci trestního řízení zjištěny. Byť byl obžalovanému uložen podmíněný trest odnětí svobody, délka uloženého trestu a doba podmíněného odkladu neodpovídá vině obžalovaného, ani rozsahu zkrácení daně. Obžalovaný pak zásadně nesouhlasí s trestem zákazu činnosti mj. i proto, že zločin zkrácení daně souvisí s činností společnosti ARIS TRUST s.r.o. a nikoli s jeho podnikatelskou činností na živnostenský list. Taktéž uložení peněžitého trestu společnosti ARIS TRUST s.r.o. ve výši 60 000 Kč je pro společnost nepřijatelné, neboť žádnými finančními prostředky z výše uvedených důvodů nedisponuje. Uložením trestu zákazu činnosti dojde ke znemožnění vykonávat jakoukoli činnost obžalovaným, která je jeho pracovní náplní a k jeho ekonomickému kolapsu.

6. Rozsudek soudu I. stupně odvoláním napadl i opatrovník právnické osoby ARIS TRUST s.r.o., přičemž v odůvodnění odvolání uvádí, že opatrovník již od přípravného řízení stavěl obhajobu obžalované společnosti na základních dvou argumentech. Jednak že zahájené trestní stíhání je v rozporu se zásadou ne bis in idem, a to ve smyslu zákazu dvojího stíhání a potrestání ve vzájemném vztahu k trestnímu řízení a daňovému řízení, a trestně právní sankce a daňové sankce, a dále že předmětný čin není přičitatelný obžalované právnické osobě, a to z toho důvodu, že byl

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

učiněn na její úkor. Právní argumentace soudu I. stupně týkající se viny obžalované společnosti k otázce ne bis in idem je pro opatrovníka akceptovatelná a opatrovník se ztotožňuje s argumentací soudu I. stupně a námitku ne bis in idem již nevznáší. Nicméně opatrovník dále setrvává na námitce, že jednání, které je předmětem řízení, nelze přičítat obžalované právnické osobě, a to z toho důvodu, že tato osoba byla k trestně právnímu jednání zneužita. Opatrovník svoji námitku staví na právním názoru formulovaném v usnesení Nejvyššího soudu ČR pod sp.zn. 8 Tdo 972/2016, kdy právnické osobě nelze přičítat trestný čin ve smyslu § 8 odst. 2 zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, pokud jednající fyzická osoba spáchala protiprávní čin fakticky v rámci činnosti právnické osoby, ale na úkor této právnické osoby. V takovém případě sice platí, že právnická osoba obecně odpovídá za volbu fyzických osob oprávněných za ní jednat, avšak byla-li právnická osoba zneužita ke spáchání trestného činu fyzickou osobou jednající za ni, zpravidla není možno dovodit spáchání trestného činu i touto právnickou osobou. Opatrovník konstatuje, že předmětem řízení je majetková trestná činnost, která by ve smyslu restorativní justice měla být primárně řešena majetkovými sankcemi. V daném případě došlo v rozporu s principem restorativní justice k faktické situaci spočívající v tom, že existuje pohledávka státu vůči obžalované právnické osobě z titulu doměření daně ve výši 884 647 Kč a dalšího penále, která je nevymahatelná, a obžalované právnické osobě byl uložen další peněžitý trest ve výši 60 000 Kč, který, jak lze předpokládat, bude taktéž nevymahatelný. V důsledku protiprávního jednání obžalovaných tedy bude existovat nevymahatelná pohledávka státu vůči obžalované právnické osobě minimálně ve výši 944 647 Kč. Z faktického výsledku rozhodnutí soudu I. stupně tedy vyplývá, že obžalovaný [REDAKCE] který byl reálným příjemcem daňově nepřiznaných plnění, bude od finančního postihu zcela oprostěn, a to právě na úkor obžalované právnické společnosti, která nese všechny finanční ztráty a sankce. Právnická osoba neměla z protiprávního jednání žádný příjem a posloužila obžalovanému jen jako štít před peněžitými riziky. Z výše uvedeného dle názoru opatrovníka vyplývá, že právnická osoba byla zneužita ke spáchání trestného činu fyzickou osobou jednající za ni. Ovládající osoba jednala na úkor právnické osoby, kterou zneužila jako ochranu před peněžitou sankcí svého protiprávního jednání.

7. Obhájkyně obžalovaného u veřejného zasedání odkázala na písemně podané odvolání a dodala, že nejzásadnější je to, že obžalovaný nesouhlasí s výrokem o trestu. Ne, že by se mu trest, který mu byl uložen, zdál až tak nepřiměřený a to i s ohledem na sazbu, která mu dle zákona hrozila, nicméně nesouhlasí právě s tím, aby dostal zákaz činnosti jako fyzická osoba, kdy má za to, že trestná činnost, která byla páchána se soukromou osobou jako fyzickou osobou, nesouvisí a tudíž by měl být potrestán pouze v rámci činnosti právnické osoby ARIS TRUST s.r.o. Obhájkyně tedy navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a vrátil věc zpět k doplnění dokazování a k novému rozhodnutí.
8. Opatrovník obžalované odkázal na písemně podané odvolání a navrhl, aby obžalovaná společnost ARIS TRUST s.r.o. byla z podané obžaloby zproštěna.
9. Státní zástupkyně v rámci závěrečného návrhu uvedla, že považuje napadený rozsudek za zákonný, ve všech výrocích se s ním ztotožňuje. Má za to, že okresní soud veškerou obhajobu, která byla v řízení před soudem I. stupně uplatněna, vyhodnotil správně, obžalovanému [REDAKCE] neuvěřil a na podkladě dostateku důkazů dovodil jeho trestní odpovědnost. Správně neuznal ani námitky obžalované právnické osoby jednak pro porušení zásady ne bis in idem a také dospěl ke správnému závěru, že byly naplněny podmínky § 8 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb. V odvoláních zaznívají v podstatě stejné argumenty. Okresní soud se všemi námitkami uplatňovanými v odvolání vypořádal v rozsudku, rozsudek je pečlivě odůvodněn, nelze proti němu nic namítat. Právní kvalifikace, která byla použita, odpovídá zákonu, stejně tak jsou zákonné výroky o trestu. V případě obžalovaného [REDAKCE] byl volen trest výchovného charakteru, který je přiměřený povaze trestné činnosti i osobě obžalovaného. Trest zákazu činnosti je nutným důsledkem jednání, pro které je obžalovaný odsuzován. V případě obchodní

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

korporace byl volen trest peněžitý, jde v podstatě o trest mírný, který zohledňuje poměry právnické osoby, aktuální majetek i její příjmy. Z tohoto důvodu považuje státní zástupkyně odvolání obžalovaných za nedůvodná a navrhuje, aby byla zamítnuta podle § 256 trestního řádu.

10. Obžalovaný v rámci posledního slova uvedl, že v současné době pracuje jako OSVČ, není zaměstnanec a napadeným rozsudkem je mu zakázáno, aby podnikal v oblasti nákup a prodej. Je to zhruba 30 – 40 % jeho ročního příjmu. Poukázal dále na to, že rekonstrukce skladových prostor se zahájila na základě pokuty a opatření od živnostenského úřadu, kdy rekonstrukci těchto prostor museli provést. Takže se to nějakým způsobem účtovalo, kdy faktury byly řádně doloženy, tak jak byly účtovány, to prováděl účetní. To, že je špatně nějaká daň, to opravdu nevěděl. Pokud mu bude zakázáno podnikat, tak bude mít velký problém s tím, aby pokryl současné náklady a vůbec své osobní potřeby. Nejsložitější a největší problematiku, kterou vnímá, je zákaz nákupu a prodeje jako fyzické osobě, domnívá se, že kontrolní činnost nad ním by mohl a může vykonávat finanční úřad. Má nového účetního, který dohlíží na všechny věci, které jsou s tím spojeny.
11. Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve smyslu § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal k odvoláním obžalovaných napadený rozsudek soudu I. stupně jako celek a přezkumu též podrobil samotnou zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Po náležitém přezkumu učinil závěr takový, že odvolání obžalovaných nejsou důvodná.
12. Úvodem odvolací soud konstatuje, že v celém průběhu trestního řízení nebylo shledáno žádné procesní pochybení. V dané trestní věci bylo v plném rozsahu respektováno právo obžalovaných na jejich obhajobu. Okresní soud v Táboře ve věci konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt hlavní líčení, v jejichž průběhu poskytl obžalovanému [REDAKCE] i prostřednictvím opatrovníka obžalované společnosti ARIS TRUST s.r.o. dostatečný prostor vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou jim kladeny za vinu a k důkazům o nich, v ostatních směrech pak plně šetřil jejich zákonem zakotvená práva. Jelikož se jednalo o nutnou obhajobu, byl obžalovaný [REDAKCE] zastoupen obhájkyň, právnická osoba pak byla v souladu se zákonem č. 418/2011 Sb. zastoupena opatrovníkem. Obhájce i opatrovník se osobně účastnili hlavních líčení a lze tedy uzavřít, že řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, v žádném případě netrpí takovými vadami, které by měly za následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci, a které by mohly v negativním slova smyslu ovlivnit správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Nebyly tedy zjištěny žádné vady, které by ve svém důsledku mohly vést ke zrušení rozsudku dle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
13. Pokud jde o důkazní rámec, odvolací soud konstatuje, že okresní soud v dané věci provedl dostatečné množství důkazních prostředků ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vytvořil si tak bezspornou patřičnou důkazní základnu pro věcně správné a spravedlivé meritorní rozhodnutí. Krajský soud považuje dokazování provedené před soudem I. stupně za kompletní a vyčerpávající. Je totiž přesvědčen, že nalézací soud zcela naplnil požadavky kladené na rozsah dokazování tak, jak jsou rozvedeny v ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu. Lze tedy uzavřít, že se soudem I. stupně byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci samé.
14. S ohledem na shora uvedené musel odvolací soud uzavřít, zda hodnocení provedených důkazů odpovídá požadavkům na něj kladeným v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Krajský soud má za to, že Okresní soud v Táboře veškeré ve věci provedené důkazy hodnotil ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů tak, jak je upravuje ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech a vazbách, a to podle svého vnitřního přesvědčení založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu. Pokud procesní soud dostal své povinnosti, proti jeho způsobu hodnocení důkazů a na základě toho učiněných závěrů nelze mít žádných námitek. Nutno konstatovat, že odůvodnění napadeného rozsudku, které se vztahuje právě k závěrům o vině obžalovaných, je podrobné a vyčerpávající. Okresní soud pečlivým

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

způsobem rozebírá jednotlivé provedené dukazy a z informací z nich plynoucích vyvozuje logické a pochybnosti nevzbuzující závěry. S ohledem na to, že dokazování v této věci lze považovat za úplné ve smyslu § 263 odst. 7 trestního řádu, je odvolací soud hodnocením provedených důkazů tak, jak to učinil soud nalézací, vázán. Jakkoli ze strany obžalovaných je namítáno, že nalézací soud provedl hodnocení důkazů nesprávným způsobem, resp. že dokazování je neúplné, tak krajský soud tento jejich názor nesdílí. Okresní soud se totiž vypořádal se všemi okolnostmi, které z dokazování vyplynuly, s největší pečlivostí se zaobíral též námitkami obžalovaných vznesenými v průběhu hlavních líčení. Odvolací soud nad to zdůrazňuje, že v případě odvolání obou obžalovaných jde o opakování argumentace, které bylo užito i v řízení před soudem I. stupně, a s ním se tento soud v napadeném rozsudku zcela zákonným a vyčerpávajícím způsobem vypořádal.

15. Krajský soud si dovoluje konstatovat, že hodnotící úvahy a jejich výsledky procesní soud vyjádřil v dostatečně podrobném, logickém a nanejvýš přiléhavém odůvodnění napadeného rozsudku, které ve vztahu k závěru o vině obžalovaných naprosto vyhovuje požadavkům § 125 trestního řádu a na které lze v plném rozsahu odkázat. V odůvodnění rozsudku je s dostatkem, a to pregnantním způsobem, prezentován obsah provedených dukazů, a je v něm jasné a výstižně vyloženo, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané s tím, že konkrétně označil dukazní prostředky, o které své rozhodnutí o vině obžalovaných žalovanými zločiny opírá, i proč má za vyvrácenou obhajobu obžalovaných.
16. Odvolací soud dodává, že rozhodnutí okresního soudu o vině obžalovaných předcházelo pečlivě vyhodnocení každého dukazu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu, přičemž z odůvodnění napadeného rozsudku je zcela evidentní, že vnitřní přesvědčení soudu o vině obžalovaných není výsledkem soudní libovůle, nýbrž opírá se o logické a komplexní hodnocení dukazů provedených před soudem. Nic proto nelze vytknout skutkovým zjištěním, která soud I. stupně učinil, a taktéž ani soudem užité právní kvalifikaci, která je specifikována ve výrokové části napadeného rozsudku.
17. Odvolací soud zdůrazňuje, že hodnocení dukazů nalézacím soudem provedené je zcela logické a přesvědčivé a z tohoto důvodu nevezal na zřetel odvolací námitky, které jsou prezentovány v opravných prostředcích obžalovaných. Krajský soud je přesvědčen, že fakta plynoucí z těchto dukazních prostředků jsou jednoznačná a v souhrnu i v dostatečné míře průkazná. Odvolací soud nepovažuje za nutné opětovně jednotlivé dukazní prostředky provedené před soudem I. stupně citovat a hodnotit, neboť má za to, že se tak již jednou stalo zcela dostačujícím způsobem ze strany soudu procesního. O tom, že se danou trestní věcí zabýval procesní soud s největší pečlivostí, svědčí i struktura a dále logický a přesvědčivý obsah odůvodňující části napadeného rozsudku.
18. Nad rámec odůvodnění rozsudku prvostupňového soudu odvolací soud dodává následující :

Napadeným rozsudkem byli uznáni vinnými jednak obžalovaný [REDAKCE] jakožto fyzická osoba v postavení jediného jednatele obchodní společnosti ARIS TRUST s.r.o., a dále právnická osoba ARIS TRUST s.r.o. registrovaná od 1. 9. 2005 u Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v Táboře, kde obžalovaný [REDAKCE] působil v postavení jediného jednatele a určoval tak postup společnosti vůči orgánům finanční správy v rámci její podnikatelské činnosti. K tomuto je nutno dodat, že podle § 8 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (dále jen ZTOPO) je trestným činem spáchaným právnickou osobou protiprávní čin spáchaný jejím jménem nebo v jejím zájmu nebo v rámci její činnosti, jednal-li tak

 - a) statutární orgán nebo člen statutárního orgánu, a nebo jiná osoba, která je oprávněna jménem nebo za právnickou osobu jednat,

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

- b) ten, kdo u této právnické osoby vykonává řídicí nebo kontrolní činnost, i když není osobou uvedenou v písm. a),
 - c) ten, kdo vykonává rozhodující vliv na řízení této právnické osoby, jestliže jeho jednání bylo alespoň jednou z podmínek vzniku následku zakládajícího trestní odpovědnost právnické osoby, nebo
 - d) zaměstnanec nebo osoba v podobném postavení při plnění pracovních úkolů, i když není osobou uvedenou v písm. a) – c),
 - e) jestliže jí ho lze přičítat podle odst. 8 odst. 2 ZTOPO.
19. Podle § 8 odst. 2 ZTOPO lze právnické osobě přičítat spáchání trestného činu uvedeného v § 7 ZTOPO, jestliže byl spáchán
- a) jednáním orgánu právnické osoby nebo osob uvedených v odst. 1 písm. a) – c), nebo
 - b) zaměstnancem uvedeným v odst. 1 písm. d) na podkladě rozhodnutí, schválení nebo pokynu orgánu právnické osoby nebo osob uvedených v odst. 1 písm. a) – c), a nebo proto, že orgány právnické osoby nebo osoby uvedené odst. 1 písm. a) – c) neprovedly taková opatření, která měly provést podle jiného právního předpisu, nebo která po nich lze spravedlivě požadovat, zejména neprovedly povinnou nebo potřebnou kontrolu nad činností zaměstnanců nebo jiných osob, jimž jsou nadřízené, a nebo neučinily nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení následku spáchaného trestného činu.
20. Podle § 9 odst. 1 ZTOPO je pachatelem trestného činu právnická osoba, které lze přičítat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákone způsobem uvedeným v tomto zákoně.
21. Podle § 9 odst. 2 ZTOPO je pachatelem i právnická osoba, která k provedení činu užila jiné právnické nebo fyzické osoby.
22. Podle § 9 odst. 3 ZTOPO trestní odpovědností právnické osoby není dotčena trestní odpovědnost fyzických osob uvedených v § 8 odst. 1 ZTOPO a trestní odpovědností těchto fyzických osob není dotčena trestní odpovědnost právnické osoby. Byl-li trestný čin spáchán společným jednáním více osob, z nichž alespoň jedna je osoba právnická, odpovídá každá z nich, jakoby trestný čin spáchala sama.
23. Zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se dopustí ten, kdo mj. ve značném rozsahu zkrátí daň.
24. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že trestní odpovědnost právnických osob je založena na principu viny za protiprávní jednání, které učinila jejím jménem nebo v jejím zájmu nebo v rámci její činnosti některá z fyzických osob, jejíž jednání se přičítá právnické osobě. Zákon tedy vytvořil za účelem trestní odpovědnosti právnických osob zvláštní konstrukci přičitatelnosti, která se považuje za odvozenou odpovědnost fyzických osob za podmínky, že činy byly spáchány ve prospěch právnické osoby, jejím jménem nebo při její činnosti. Nejedná se proto o objektivní odpovědnost, která se uplatňuje u správních deliktů. Zavinění je v tomto případě chápáno jako kumulativní kategorie. Právnická osoba nemůže vytvářet žádný vnitřní vztah k následku činu, to může pouze pachatel, který je fyzickou osobou. Vztah trestní odpovědnosti právnické osoby k trestní odpovědnosti fyzické osoby je vymezen v ustanovení § 9 odst. 3 ZTOPO jako souběžný, samostatný a nezávislý odpovědnostní vztah, což zákon vyjádřil slovy, že „trestní odpovědností právnické osoby není dotčena trestní odpovědnost fyzických osob uvedených v § 8 odst. 1 ZTOPO“ a naopak. V případě trestní odpovědnosti jak právnické osoby, tak i některé z osob uvedených v § 8 odst. 1 písm. a) – c) ZTOPO se tedy uplatní samostatná, souběžná trestní odpovědnost obou těchto subjektů, kdy každý odpovídá za celý způsobený následek. V tomto případě se nejedná o spolupachatelství s ohledem na povahu přičitatelnosti vymezené v § 8 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

2 ZTOPO, neboť zde nejde o úmyslné společné jednání ve smyslu § 23 trestního zákoníku, neboť právě jednání některé z osob uvedených v § 8 odst. 1 a) – c) ZTOPO se přímo přičítá trestně odpovědné právnické osobě.

25. Z výsledku provedeného dokazování nalézacím soudem vyplývá, že obžalovaný [REDAKCE] jako jednatel společnosti ARIS TRUST s.r.o. ve výrokové části rozsudku popsanými způsoby jednání zkrátit daňové povinnosti (daň z přidané hodnoty a daň z příjmu právnických osob), a to v rozsahu ve výrokové části v rozsudku specifikovaném. K odvolací námitce opatrovníka právnické osoby je tedy nutno konstatovat, že ze skutku vymezeného v napadeném rozsudku je zřejmé, že obžalovaný [REDAKCE] jako statutární orgán společnosti jednal nepochybně v rámci její činnosti a jejím zájmu a takové jednání je proto nutné přičíst v souladu s ustanovením § 7 ZTOPO, § 8 odst. 1 písm. a) ZTOPO a § 8 odst. 2 písm. a) ZTOPO uvedené společnosti. Nad rámec argumentace uvedené v rozsudku Okresního soudu v Táboře lze dodat, že z provedených důkazů nevyplývá, že by byla právnická osoba zneužita ke spáchání trestného činu, nejednalo se o jednání stojící zcela mimo rámec její podnikatelské aktivity. Zájem právnické osoby a fyzické osoby na zkrácení daňové povinnosti a navýšení zisku se zcela nepochybně prolínal. Opatrovníkem citovaná judikatura (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2016, sp.zn. 8 Tdo 972/2016) není pro danou trestní věc zcela přílehlavá, jelikož v tomto posuzovaném případě nesledovalo jednání statutárního orgánu společnosti ARIS TRUST obžalovaného [REDAKCE] pouze osobní zájem fyzické osoby, nýbrž jednání obou obžalovaných se prolínalo a směřovalo ke zkrácení daňové povinnosti. Je proto zřejmé, že v této trestní věci se jak obžalovaný [REDAKCE] tak obžalovaná ARIS TRUST s.r.o. dopustili zločinu dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Pokud se týká námítky opatrovníka právnické osoby ohledně případného porušení zásady ne bis in idem, tak tuto námitku již opatrovník v rámci odvolacího řízení nevzněl a odvolací soud v této části odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu I. stupně na č.l. 11-12, které považuje za zcela přílehlavé a vyčerpávající.
26. Je třeba předeslat, že odvolací soud odmítá námitku obhajoby, že by prvostupňový soud nekriticky převzal závěry a podklady správce daně, to znamená finančního úřadu. Naopak nalézací soud se důsledně zabýval i obhajobou obžalovaného v tom smyslu, že některé věci měly být prodávány z jeho soukromé sbírky. Obhajoba obžalovaného v této části však vyznívá nevěrohodně a nelogicky, naopak z výpovědi v přípravném řízení slyšených svědků a potažmo listinných důkazů, které byly těmito svědky předloženy, zcela jednoznačně vyplývá, že obžalovaný obchodoval komerčním způsobem prostřednictvím nabídky na e-shopu www.morskahouba.cz, a to systematicky, kdy prodávané zboží zasílal prostřednictvím dobírkových plateb či ve formě vybraných dobírek. Většina odběratelů doložila a potvrdila, že zboží kupovali od společnosti ARIS TRUST, s.r.o. na jejím prodejním portále (e-shopu). Většina provozních smluv k doručování balíků a zásilek (Česká pošta, Geis Parcel CZ), případně registrace na portálech jsou vystaveny na společnost ARIS TRUST. Důležité dodat, že prodej soukromého majetku obžalovaného, který byl inzerovaný na jiných portálech (např. Heureka.cz, Annonce) byl již v přípravném řízení důsledně vyselektován a nebyl již ani součástí podané obžaloby. Odvolací soud taktéž nevnímá jako přílehlavou obhajobu obžalovaného v tom směru, že pokud došlo k účetním nesrovnalostem, jedná se o pouhé účetní chyby, které v několika případech zapříčinila i neznalost jeho účetního. Krajský soud zcela vylučuje, že by vystavování duplicitních faktur bylo zapříčiněno chybou účetního softwaru. Je zcela nelogické, potažmo vyloučené, aby k zaúčtování byly vždy předloženy pouze účetní doklady na nižší částky. Takovou chybu softwaru, která by vedla k tomu, že jsou vystavovány duplicitní faktury a do účetnictví by byly zařazovány vždy faktury s nižší hodnotou, lze prakticky vyloučit. K obhajobě obžalovaného v tom směru, že externí účetní [REDAKCE] nese vinu na nesprávném účtování některých položek (např. nájmu nebo odvod DPH), nutno poznamenat, že se jednalo o externího účetního, kterému jak obžalovaný sám uváděl, předkládal doklady – faktury a účetní na základě těchto předložených podkladů prováděl jejich zaúčtování. Skutečnost, že v poměrně značném množství případů nebyly některé

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

fakturované položky uloženy ani nebyly v listinné podobě účetnímu předány (jinak by byly zaneseny do účetnictví) svědčí o tom, že se nejednalo o chybu softwaru či účetního, nýbrž o systematické obcházení daňové povinnosti ze strany obžalovaného. Je zcela bez jakýchkoliv pochybností, že pokud si obžalovaný nechával za některé prodané zboží zasílat kupní cenu na své soukromé účty, tak tato skutečnost ho v žádném případě nezbavila povinnosti tyto příjmy zdanit. Pokud do daňových přiznání za předchozí roky nebyla zahrnuta ztráta z předchozích let, tak k tomuto je nutno uvést, že finanční úřad není povinen zkoumat, jaký je pro poplatníka daně nejvýhodnější postup při podávání daňových přiznání, toto je zcela v díci příslušného daňového poplatníka. Zcela pregnantním způsobem se nalézací soud vypořádal i s námitkou obhajoby týkající se zdanitelného plnění spočívajícího v provedení stavebních prací na nemovitosti ve vlastnictví obžalovaného, kdy služby poskytovala obžalovaná ARIS TRUST, s.r.o. namísto úhrady nájmu za užívání části nemovitosti. Z těchto poskytnutých plnění obžalovaná společnost nepřiznala DPH, respektive nad rámec smluvního vztahu uplatnila náklady za dodané stavení a montážní práce na předmětné nemovitosti, které přesahovaly smluvně ujednanou hodnotu. Stavební práce a materiál byly evidentně plněny, které poskytla obžalovaná ARIS TRUST, s.r.o. jako nájemce obžalovanému jako pronajímateli. Tím vznikla daňovému subjektu podle § 21 zákona č. 235/2004 Sb. povinnost přiznat daň z přidané hodnoty. Z listinných materiálů předložených finančním úřadem dále vyplývá, že došlo ke snížení základu daně o náklady, které nebyly použity v rámci podnikatelské činnosti, i když v tomto případě se jednalo pouze o okrajovou záležitost v kontextu shora uvedeného.

27. Lze tedy shrnout, že obžalovaný v postavení jednatele či ovládající osoby společnosti ARIS TRUST úmyslně nezahrnul do příslušných účetních evidencí veškerá zdanitelná plnění pro výpočty odvodu DPH a daní z příjmu právnických osob a v podaných daňových přiznáních některá plnění neuvedl či uvedl zkrácenou hodnotu, následně z nich nepřiznal a neuhradil příslušnou daň. Celkově rozsah zkrácení daňové povinnosti představuje částku 884 647 Kč, tedy přesahující hranici značného rozsahu dle § 138 trestního zákoníku. Správně pak okresní soud kvalifikoval jednání obžalovaných jako zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku.
28. Pokud v návaznosti na výrok o vině přezkumné povinnosti **podrobil odvolací soud i výrok o uloženém trestu, který v případě obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] koncipován jako trest podmíněný, tak k jeho druhu nemá krajský soud žádných výhrad. Zločin dle § 240 odst. 2 trestního zákoníku je ohrožován trestní sazbou trestu odnětí svobody od 2-8 let. V tomto konkrétním případě lze souhlasit s okresním soudem, že zejména s ohledem na trestní bezúhonnost obžalovaného a s ohledem na dobu, která uplynula od posuzovaného jednání (bezmála 3 roky), kdy výchovná složka trestu je již určitým způsobem zeslabena, je ukládání trestu, který není spojen s přímým omezením osobní svobody obžalovaného namísto. Procesní soud při úvahách jaký druh trestu obžalovanému uložit, vycházel z ust. § 39 trestního zákoníku, zabýval se taktéž existencí všech polehčujících a přitěžujících okolností, které lze na straně obžalovaného shledat a které jsou definovány v ust. § 41 a 42 trestního zákoníku. Všechny tyto okolnosti pak zřetelně okresní soud prezentoval v odůvodňující části napadeného rozsudku. Lze tedy uzavřít, že výměra trestu odnětí svobody v trvání 2 let a 6 měsíců, tj. při spodní hranici zákonem stanovené trestní sazby se zkušební dobou uloženou nad polovinou zákonného rozmezí, je trestem zákonným a odůvodněným. Jako zcela důvodný a přiměřený pak odvolací soud shledává i trest zákazu činností uložený dle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních korporací, a to i na základě plné moci a prokury a živnostenského podnikání spojeného s nákupem a prodejem zboží taktéž i na základě plné moci na dobu 4 let. I odvolací soud vnímá, že pro obžalovaného [REDAKCE] je nejcitelnější z uložených trestů právě zákaz činnosti specifikovaný výše, přičemž i argumentace obžalovaného o zhoršení jeho finanční situace z důvodu zákazu podnikání v oboru, kde dosud provozoval živnostenskou činnost, je zřetele hodná. Nicméně krajský soud akceptuje odůvodnění**

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

nalézacího soudu týkající se uloženího trestu zákazu činnosti, kdy s ohledem na charakter trestné činnosti, které se obžalovaný dopustil, stupeň společenské nebezpečnosti jednání, pro které byl odsouzen, a zejména pak s ohledem na splnění výchovné složky trestu, je uložení trestu zákazu činnosti zcela namístě. Krajský si dovoluje poznamenat, že argumentaci obžalovaného týkající se zhoršení jeho finanční situace, vzal okresní soud odpovídajícím způsobem v úvahu při rozhodování o výměře tohoto druhu trestu. Výměra trestu zákazu činnosti v 1/3 zákonného rozpětí (1-10 let), je trestem přiměřeným, zákonným a nikoli nepřiměřeně přísným. Jako přiměřený a zákonný shledává krajský soud i trest uložený obžalované společnosti ARIS TRUST, s.r.o., tj. peněžitý trest v počtu 60 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy v celkové výši 60 000 Kč. Je třeba dodat, že z hlediska denní sazby peněžitého trestu tato může být stanovena dle § 18 odst. 2 zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, od 1 000 do 2 000 000 Kč. V tomto konkrétním případě byla okresním soudem tedy určena denní sazba v nejnižší výměře, přičemž procesní soud pečlivě zohlednil majetkové poměry právnické osoby a zejména i trvalí povinnosti uhradit doměřenou daň a penále.

29. Z těchto podstatných důvodů tedy odvolací soud rozhodl dle § 256 trestního řádu tak, že odvolání obžalovaných [redacted] a ARIS TRUST, s.r.o. se zamítají.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojíh vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor dne 28. 1. 2020

JUDr. Robert Pekárek v.r.
předseda senátu

Pavla
Fišerová
Digitálně
podepsal Pavla
Fišerová
Datum: 2020.02.03
13:06:25 +01'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.